

Illustreret Tidende.

Nr. 239.]

Udkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 24. April 1864. —

2 Hdlr. Kvartalet.

[5te Bind.

Indhold.

Hans Jørgen Blom, af Fr. B. — Ugens Politik. — „Wolf Kræter“ i Bemmingsbund. — Storgåsen i Sønderborg. — Capellet i Dyrekøben. — Professorens, af Deus Dodi. (Sluttet.). — Meddelelser af Blandt Indhold.

Hans Jørgen Blom.

... „Og vide I vel, at vort Fædreland hedder Danmark, og at, kjendt Sø og saltet Vand skiller Jylland fra Fyen og Fyen fra Sjælland, have disse dog til alle Tider hørt sammen og udgjort eet Rige, fordi de have Sindelag og Tænkemaade tilfælles; hvorfor ogsaa Rigets Mærke er tre blaae Løver, som tegn paa de tre blaae Baner, der adskille os; men de omgives af tre Gange tre Hjertes, som et Sindbillede paa, at Hjertelaget forener os. Og hvad der endvidere binder Jyde til Fyenbo og Sjællandsfar til Lollit, saa vi alle kaldes Danske, det er Lungemaal, forbi vi aldrig ere blevene blandede med noget andet Folk, men have vedligeholdt os i vor Reenhed lige fra de allerældste Tider. Og er det mærkeligt, hvorledes Skigt knytter fastere end Landfasthed; thi, som I vide, grænser Jylland op til Lybmand og er landfast med samme, men Jyderne have dog til alle Tider været forenede med Dboerne til eet Folk, fordi de have Maal tilfælles med dem, aldrig med Lybterne, som tale et andet Sprog. Og er det altid en Glæde, naar de usynlige Baand iblandt Menneskene ere stærkere end de synlige, da det minder os om, at vi skulle sætte høiest Pris paa hvad der gaaer over Sandferne. Men Ingen har selv givet sig sit Fædreland eller kunnet vælge det Folk, iblandt hvilket han fødtes; det har Gud gjort for ham, og hvad Han saaledes med usynlige Baand har sammensøiet, det skal intet Menneske adskille. Derfor skulle vi af alle Livsens Kræfter holde sammen, ikke alene dele de gode, men ogsaa de onde Dage med hverandre, ikke barnagtigen lade os henvise af dette eller hint i Udlandet, som mulig kunde salde os bedre i Vinene, men være og blive os selv troe, være og blive Danske i al vor Sæd og Skik... Men ligesom enhver retsaffnen Mand er god nok for sig, saaledes er ogsaa ethvert Folk godt nok for sig, og skal sølgelig ogsaa være godt nok for andre; thi havde Gud villet have, at alle Folkeskærd stulde være eens, saa havde han [kun] stabi eet Folk og givet det eet Lungemaal.“ ...

Hvem stulde vel drømme om, at disse Sætninger ere nedskrevne og reentrykte for femogtredive Aar siden? at der allerede for femogtredive Aar siden fandtes en Mand i Danmark, der stod saa fast paa Nationalitetsstandpunktet, holdt saa stift paa Eidergrændsen og kæmpede saa afgjort mod den saakaldte Heelstat! — Den Mand, der 1829 kun kjendte eet Jylland, og som ikke i Danmarks Rige kunde finde Plads for noget Holsten og Lauenborg, den Mand var daværende Capitain **Hans Jørgen Blom**, og de udfærdigede Sætninger findes i hans „Katechismus for den Danske Krigsmand, hvori kortelig findes afhandlet de Pligter, som paaligge ham, naar han med Gud og Vren vil brage ubi Strid.“ — et lille Mesterværk paa 110 smaa Sider (den egentlige Kjerne er kun 49 Sider). Det er ikke Forfatterens Skam, at der hidtil kun er udkommet een eneste Udgave af dette ypperlige Skrift; det er ingen Vre for os andre, at det endnu ikke er gjort overskødig eller overgaaet af noget tilsvarende Skrift; med saa og lempelige Udbringinger, som nær-

meft Grundloven har gjort nødvendig, vilde det endnu bestaa, og netop nu, være en af de bedste Bøger, man kunde give vore Jenser i Haanden, og det vilde strax blive ham en af de kjæreste. — Som eiendommeligt for Tiden mere end for vedkommende Mand skal jeg endnu kun nedtagne, at Professor N. N. Falk i Kiel, senere Overløber til Augustenburgerne og Landsforræder, fandt intet andet at udsætte paa Bloms Katechismus, da den udkom, end at den ikke havde medtaget Holsten og Holstenerne som Dele af Danmark og Danstheden. Nuvel, gjør man idag Holsten til en Deel af Danmarks Rige, saa kan det heller ikke falde En vanstelig, hvis Vinden blæser fra et andet Hjørne, imorgen at gjøre Sønderjylland til en Deel af det hellige romerske Rige. Men det var der kun meget faa, som indsaa, da man skrev 1829, og iblandt dem var Falk naturligvis ikke, hvorimod nok Blom var det; og endnu, da man skriver 1864, er der ifkun altfor mange, som overseer det.

Blom saae det, og han saae mere end dette. — Et Par Aar senere vare vi en Deel unge Mennesker samlede, og Blom var den eneste ældre Mand i Laget. Underrettede kom til at uttre: „Vi skulle passe godt paa, saastremt vi ville beholde Sønderjylland.“ Min Frygt blev af alle de andre Unge betragtet som en Urimelighed, en Spøgelsefrygt, en Stygge-

ræbsel, og det hjalp kun lidt, at jeg gjentog min Faastand. Hidtil havde Capitainen sidet som Tilhører, men nu sprang han pludselig op: „Veh os Sønderjylland! — Nei, min Far, vi maae først tage det tilbage med Staalhandsken, inden vi kunne tale om at beholde det! Seer De da ikke, at vore Konger have længst smidt det væk, medens de anglebe med det efter Holsten, og hvis den Her, som nu holder paa det, atter skal slippe det, skal hun i det mindste først høre Kanonerens Torden!“ — Saadan omtrent saldt Ordene, og det var fjorten eller femten Aar før „den første Slesvigke Krig“.

Som Krigsmand studerede Blom ifær Krigshistorien, og fra hans livlige Pen have vi flere Arbejder end hans Katechismus, der længe ville overleve ham. Her er ikke nærmest Tale om hans Bidrag til „Magazin for militair Videnskabelighed“ og til „Militairt Repertorium“ (af hvilket sidste han et Par Aar var Medredacteur), ei heller om hans Smaaapjecer: „Land- og Sømagt, med nærmest Hensyn paa Danmark“, 1 og 2 (Kbhvn. 1831—32), „Om Almeenvæbning i Danmark“ (Kbhvn. 1840) og „Om Danmarks Forsvar, med nærmest Hensyn paa dets Befæstning“ (Kbhvn. 1854); ei heller om hans Samarbejdelse af „Schulz's engelske Grammatik“ (Kbhvn. 1826; 2det Dplag 1835) eller hans „Lybft Chrestomatie,,

Oberst H. J. Blom. N af D. og DM., tegnet af H. Olrik.